

NAVN: Joachim Haarklou

FØDT: 1955

PAPPA TIL: Tuva, 18 år, Julia, 14 år, Nina, 12 år

Psykologpappa

Joachim Haarklou gikk inn i papparollen før han ble pappa selv.

– Å være pappa handler mest om å ha god kontakt med ungene. Vite hva de gjør, interessere seg for hva de holder på med, sette rammer, ha forventninger, være tilgjengelig. Det kan være vanskelig nok.

Joachim Haarklou lener seg tilbake i stolen. Han kan ikke huske at han hadde noen spesielle forventninger til det å bli far. Ungene var for ham en naturlig del av livssirkelen. Før han fikk den eldste og mens de studerte, var han og kona støttekontakter for fire søsken. Det var hans møte med farsrollen.

At han ikke skulle få egne unger, har han aldri tenkt. Først kom Tuva. Deretter kom Julia på 14 år fra Korea. Til slutt kom Nina. Tre jenter er kjempefint.

– Jeg ønsker ikke flere nå. Å gå tilbake til bleieskift, er ingen drøm. Noen krefter har en i bare noen år.

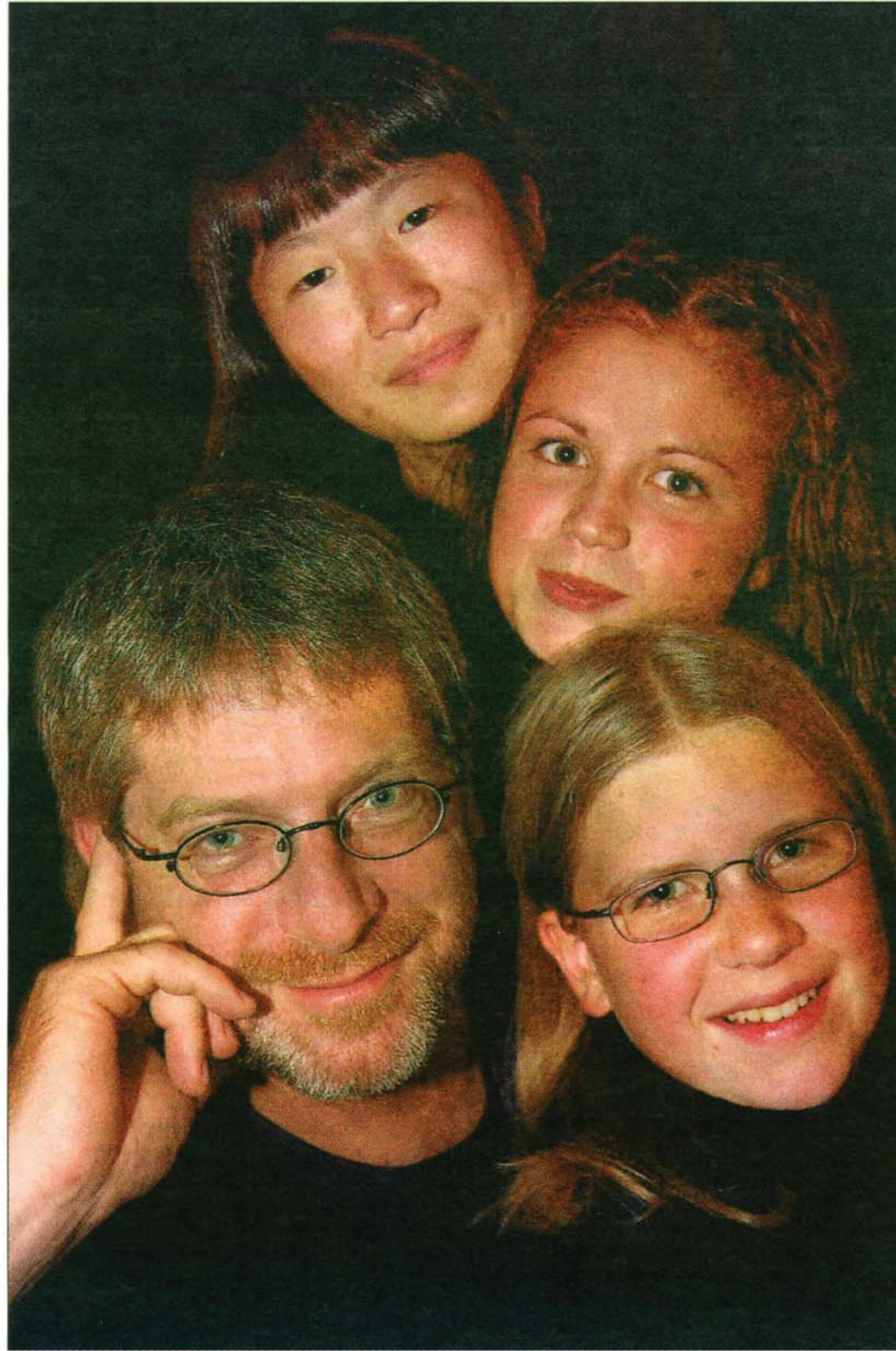
Grensesetting. Mer enn 200 ganger har psykologen holdt foredrag om grensesetting. Eller rettere sagt, foreldreoppdragelse. For det han gjør er å gi foreldre innsyn i hvordan samspillet barn/voksen fungerer. Han forteller om konsekvens som begrep. Så blir det opp til dem om de vil bruke kunnskapen.

Samtalen om papparollen blir automatisk over i oppdragerrollen.

– Tuva er i ferd med å avnavle seg. Hun er på vei ut, sier han om sin eldste datter. Hun på atten som har kjæreste og går siste året på gymnaset.

Joachim Haarklou innrømmer at det kan være tung kost for barna hans at oppdragelsen alltid blir gjort «riktig». Han er en pappa som har studert foreldrerollen, studert barns utvikling, studert løsrivelsen og etableringen av egen identitet. Han konstaterer faglig og faderlig at 18-åringen er i avnavlingsfasen. Med henne har han inngått en frivillig avtale om at så lenge hun bor hjemme, må hun også ta hensyn til resten av dem som bor der.

Det betyr blant annet at hun må gi beskjed når hun kommer hjem, så

FARSROLLEN: Joachim Haarklou og jentene. Ovenfra og nedover: Julia, Tuva og Nina. FOTO: ANNE KARIN ANDERSEN

sover alle så mye bedre. Han tar det ikke personlig at 14-åringen helst ville flyttet ut i går og ikke er så interessert i å være med på familiens fellesturer lenger. Overfor henne er han den voksne som får siste ordet. Så får hun heller ta med en venninne når hun ikke har noen gode argumenter for å gjøre noe annet. 12-åringen har ingen slike problemer. Hun liker å være med mor og far enten de går søndagstur, sykler, spiller brettspill eller er ute i båten.

– Mange barn mener at foreldre ikke bør synes for mye. Det er en balansegang, men jeg synes vi skal være synlige.

Snille barn? Joachim Haarklou snakker mye om hva han forventer av barna sine. De skal vise ønsket oppførsel. Det betyr ikke at de alltid

skal være snille og stille barn. Gjennom oppdragelsen håper han å gi dem et menneskesyn som de gjør til sitt eget. Målet hans er å oppdra dem til mennesker med like deler sosial og emosjonell intelligens. Han ønsker seg barn som er inkluderende og ikke opptrer nedverdiggende overfor andre. Men det er ikke noe de pådyttes.

– Oppdragelse betyr ikke å være streng, selv om jeg har en helt klar formening om hva jeg ønsker. Støtte, oppmuntring, belønning og det å tenke høyt sammen er viktig. Jo eldre barna blir, jo lettere det er å få dem til å resonnerer. Men selvfølgelig, dersom de kommer til en konklusjon som jeg mener er helt gal, så overbestemmer jeg. Jeg er uansett voksen, og må ta det ansvaret.

– Hva ville såre deg som far?

– Jeg vet ikke hva det skulle være. Kanskje.... Vi er humanetikere. Hvis en av dem gikk inn i en streng religiøs menighet.... Men da måtte jo jeg vise like stor toleranse som det jeg ønsker at de skal ha.

Haarklou argumenter med seg selv. Her har han et yrkeshandikap. Uansett hva barna gjør, tror han at han vil forstå dem. Han kommer frem til at det bare er en ting som virkelig kunne såre. Det var dersom noen av dem ikke ville føle seg trygge nok til å fortelle hva det måtte være. Ikke det at han tror at hans unger forteller alt. Det ønsker han heller ikke. Unger skal ha en privat sfære. Men om det var noe de virkelig ønsket å snakke om, og så ikke torde komme med det, da ville han følt seg såret.

– Hvordan er en drømmefar for deg?

– Det har jeg aldri tenkt på. Men kanskje er det en far som tar meg med på ting.

Slik hans far gjorde. Tok den unge Joachim med på jobb, lærte ham å snekre og var et forbilde. Den samme faren ble forresten bekymret da Joachim utsatte siste år av studiene for å bli ett år hjemme hos sin førstefødte. For hans far var det utenkelig. Joachim Haarklou synes det forteller noe om hvordan farsrollen har endret seg.

– Synes du at du har strukket til som far?

– Det er vel nå jeg bør si at det må andre svare på. Poenget er at jeg vet en del om å oppdra. Jeg er en slags ekspert på å få folk til å tenke høyt omkring ting, få dem til å ta egne avgjørelser. Jeg har vært veldig forsiktig med å fortelle barna mine hva de skal gjøre, hva de skal bli. Når den eldste nå sier at hun skal bli psykolog, mens den yngste sier at det skal hun i hvert fall ikke, da tror jeg at jeg har klart meg ganske bra.